

Harminckét évet élt Budakeszin

Száz éve született Mezei Mária

„Ez a kis kert volt a templom. A felkelő nappal szemben feküdni, a fűvön hallani az ébredő madarak nyújtózását, a harmattól nehéz szirmok halk nyögdecslését, s megélni naponta a csodát (...) Egyensúlyt, valódi hitet termett nekem ez a kicsi kert. Testvéreim, az ártatlan állatok, mindenkori kutyám, számtalan cicám békességben hempergöztek körülöttem s hálásan rám nevettek.”

(Mezei Mária: Vallomástöredékek)

Csaknem fél életét Budakeszin a Petőfi u.18. szám alatti „Isten küldte vályogvárban” élte le férjével Leibach Jánossal. Mezei Mária Budakeszin nem szerette magát ünnepeltetni. Ha színházi és filmszerepei megengedték, gyakran

híreket. Mezei Mária is megjelent ezekben az órákban a tehetetlen, híreket várók sokaságában és egyszer csak váratlanul odaállt a patika ablaka elé és elszavalta a Szózatot. A még élő és emlékező tanúk a mai napig meghatódva szólnak ezekről a percekről. Néhány nap múlva házkutatást tartottak a Petőfi utcai házban.

Van egy olyan történet Mezei Mária életében, amihez hasonlóval talán csak Bohumil Hrabal és Jiri Menzel művészetében találkozhattunk. 1965-ben Mezei Mária mindig nyitott ablakán át berepültek a fecskék, akik fészket raktak a szoba csillárján. Évekig visszajáró vendégek voltak.

A mai napig apró sírok láthatóak gyönyörű kis kert végében,

A hetvenes évek elején, mikor egy vírus gyógyíthatatlan, egyre súlyosbodó, krónikus légzőszervi betegséget okozott, s színészi pályája befejeződött, néhány évig még bibliaórákat tartott egy kis csoportnak. Hosszú szenvedés után 1983-ban hunyt el.

Házát a városra hagyta, így a mai napig találkozhatunk vele: beléphetünk a szobába, elüldögélhetünk abban a bizonyos kertben, hallgathatjuk az erdő közelségének hangjait. Szeretettel invi-

táljuk mindannyiukat, ismerjük meg Budakeszi ezen kincsét!

„Álmodom a Szeretet-színház, ami iskola, templom, szanatórium, hangversenyterem és cirkusz lenne egyben. Ide álmodom a Budakeszi erdő sarkára, ahol fehér, görög oszlopok között, az ég kupolája alatt gombnyomásra nyitható, áttetsző tetővel, az erdők zöld díszletében, a Nap – az Igazság – fényénél, saját vérell színezett színészettel kellene tanítani, nevetetni, pihentetni és útbaigazítani az oda betérőket.

Hiszem, hogy ez a Boldogságot osztó színház a huszonegyedik század Színháza”.

(Mezei Mária: Vallomástöredék)

Köszönet a visszaemlékező Gráfl Jánosné, Tóth. R. Margit, Fodor Jánosné, Farkas Gyula és Mezei Mária szomszédja, Dr. Papp Györgyné segítségével.

(Képriportunkat kedves Olvasóink a 2. oldalon találhatják!)

Budakeszi Lokálpatrióták Egyesülete

látták őt férje társaságában kutyáival, Trézsvivel, Bercivel, Péterrel, Duxival és a többiekkel sétálni. Ezekben az idillikus órákban minden fellengzőség nélkül beszélgett a hétköznapi dolgokról a keszikekkel. Egy kivételes pillanat azonban így az évforduló tájékán feltétlenül említést érdemel.

1956. október 25-én a kegyetlen, parlamenti vérengzés napján az addig viszonylag békés Budakeszi is felbolydult. Ellentmondásos, ellenőrizhetetlen hírek jöttek. Telefonja szinte senkinek nem volt, a buszközlekedés már két napja szünetelt. A bátrabbak, a kalandvágyók gyalogosan bemelegkedtek Pestre friss hírekért. A buszvégállomáson, mely ezekben az években a mostani Angyal patika előtt volt, kialakult egyfajta „információs központ”, ahol adták-vették a

Trézsi, Berci, stb. feliratokkal. Mezei Mária összes elpusztult kutyája és macskája kapott itt sírhelyet. Gyakran mondta, „jobban szeretem az állatokat, mint az embereket”.

